

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

01.12.2018 | 06:59

Μη μιλάς, μη γελάς, χρωστάει η Ελλάς

Αργύρης Αργυριάδης

SHARES

63

A-

A+

«Μη μιλάς, μη γελάς, κινδυνεύει η Ελλάς» τραγουδούσαν το μακρινό 1989, οι Γιώργος Νταλάρας και Βασίλης Παπακωνσταντίνου (σε στίχους Λευτέρη Παπαδόπουλου). Τότε μάλλον κανένας δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα συμβεί στην Ελλάδα είκοσι χρόνια μετά.

Τα μνημόνια ήλθαν, μας αποχαιρέτισαν μάλλον προσωρινά (σε τούτη τη χώρα ουδείς συζητάει ότι ο χρόνος μετράει αντίστροφα και το «μαξιλαράκι ασφαλείας» εξαντλείται καθημερινά μέσα από την άκριτη παροχολογία δίχως να έχει διασφαλιστεί ακόμη η πρόσβαση στις περιλάλητες αγορές), αλλά σε κάθε περίπτωση οι πληγές τους παραμένουν... αγιάτρευτες.

Μόλις εχθές ανακοινώθηκε ότι στο club των οφειλετών του δημοσίου εισήλθε άλλο ένα 5% των συμπολιτών μας. Μέσα σε ένα μήνα, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ο αριθμός των φορολογουμένων που έχουν ληξιπρόθεσμες οφειλές έναντι του δημοσίου αυξήθηκε κατά μισό εκατομμύριο! Από τα στοιχεία που η ίδια η Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων ανακοίνωσε προκύπτει ότι ο συνολικός αριθμός των φορολογούμενων, φυσικών και νομικών προσώπων, που έχουν ληξιπρόθεσμες οφειλές προς τη φορολογική διοίκηση διαμορφώθηκε στους 4.312.395 παρουσιάζοντας αύξηση σε σχέση με τον Αύγουστο κατά περίπου μισό εκατομμύριο!

Η αύξηση οφείλεται στο γεγονός ότι πολλοί φορολογούμενοι δεν κατάφεραν να πληρώσουν εμπρόθεσμα τη δεύτερη δόση του φόρου εισοδήματος ή την πρώτη δόση του ΕΝΦΙΑ. Το αποτέλεσμα; Η μισή χώρα χρωστάει στο Δημόσιο. Και εάν λάβουμε υπόψη τον οικονομικά ενεργό πληθυσμό (δηλαδή εάν εξαιρέσουμε τους μαθητές, φοιτητές και συνταξιούχους) η συντριπτική πλειονότητα των Ελλήνων χρωστάει στο κράτος.

ΣΧΕΤΙΚΑ

Ο off camera πρωθυπουργός υπέρ των φτωχών

Δεν πρόκειται για κάποια συνειδητή στάση πληρωμών. Το κίνημα «δεν πληρώνω» εξαυλώθηκε άμα τη αναλήψει των κυβερνητικών καθηκόντων από εκείνους που φλέρταραν με αυτό. Πρόκειται για πραγματική αδυναμία που σηματοδοτεί την εξάντληση της φοροδοτικής ικανότητας των πολιτών. Τι εννοούμε, όμως, όταν λέμε «φοροδοτική ικανότητα»; Μπορεί κάποιος να νομίζουν ότι σημαίνει «πληρώνω όσο μπορώ». Προφανώς «το μπορώ» ενέχει μια υποκειμενική προσέγγιση του ζητήματος διότι ο καθένας θα έκρινε διαφορετικά τη δυνατότητα να συμβάλει στον κοινό δημοσιονομικό κορβανά. Σημαίνει, όμως, ότι «πληρώνω όσα κρίνει το κράτος ότι μπορώ»;

Καταρχήν σε μια δίκαιη και ευνομούμενη πολιτεία η απάντηση είναι θετική. Δυστυχώς, η απάντηση αλλάζει όταν έχουμε να κάνουμε με κυβερνήτες που σηκώνουν «σημαίες ευκαιρίας» (τέτοιες είχαμε πάμπολλες στο παρελθόν που η φοροδοτική «ικανότητα» των πολιτών εξαρτώνταν από την κατά περίπτωση «πλειοδοτική» βούληση των κρατούντων για παροχές) ή διακρίνονται από ιδεοληπτικές προσεγγίσεις. Ακόμη χειρότερο είναι όταν συμβαίνουν αμφότερα (όπως στη σημερινή συγκυρία)!

” Η κατανομή των φορολογικών βαρών με βάση τη φοροδοτική ικανότητα του κάθε πολίτη αποτελεί εξειδίκευση της γενικής αρχής της ισότητας και έκφραση του Κοινωνικού Κράτους.

Η κατανομή των φορολογικών βαρών με βάση τη φοροδοτική ικανότητα του κάθε πολίτη αποτελεί εξειδίκευση της γενικής αρχής της ισότητας και έκφραση του Κοινωνικού Κράτους. Στην τελευταία περίπτωση, το κράτος αφαιρεί από τους πολίτες οικονομική δύναμη –αφαίρεση που αυξάνει με την προοδευτική φορολογία– με συνέπεια τον μετριασμό των οικονομικών ανισοτήτων. Στη συνέχεια το Κοινωνικό Κράτος επιστρέφει μέρος των εσόδων αυτών με τη μορφή μεταβιβαστικών πληρωμών στους οικονομικά ασθενέστερους στοχεύοντας στην άνοδο του βιοτικού τους επιπέδου.

Στο πλαίσιο αυτό η φορολογική ισότητα επιβάλλει την όμοια φορολογική επιβάρυνση ατόμων που βρίσκονται στην ίδια οικονομική κατάσταση και την ανόμοια μεταχείριση ατόμων που τελούν υπό διαφορετικές κοινωνικοοικονομικές συνθήκες. Τούτο άλλωστε προβλέπει και το Σύνταγμα, που επιτάσσει στο άρθρο 4 παρ. 5 τα φορολογικά βάρη να κατανέμονται ανάλογα με τις οικονομικές δυνάμεις των φορολογουμένων. Για να γίνει, όμως, ορθή προσέγγιση των οικονομικών δυνάμεων εκάστου πολίτη πρέπει να συνεξετάζουμε τόσο το εισόδημά του όσο και την περιουσία του αλλά και τις δαπάνες του. Για παράδειγμα, δεν μπορεί να θεωρείται εύλογο να πληρώνει σημαντικό φόρο κάποιος μακροχρόνια άνεργος

επειδή απλά κληρονόμησε ένα σπίτι (υπάρχει περιουσία αλλά μηδενικό εισόδημα) ούτε κάποιος που βγάζει ένα εύλογο εισόδημα, αλλά την ίδια στιγμή πρέπει να μεγαλώσει ανήλικα τέκνα ή να φροντίζει μόνος του έναν ανάπηρο συγγενή του (στο παράδειγμα αυτό υπάρχει εισόδημα αλλά και σημαντικές δαπάνες τρίτων προσώπων εξαρτώμενα από τον εσοδεύοντα).

” Τι συμβαίνει όταν υπερφορολογούμε ταυτόχρονα την ακίνητη περιουσία και τα εισοδήματα των πολιτών; Δημιουργούμε στρατιές οφειλετών και μια δημοσιονομική φούσκα που άρχισε να σκάει...

Τι συμβαίνει όταν δεν αντιλαμβανόμαστε τα ανωτέρω ή κάνουμε ότι δεν τα καταλαβαίνουμε; Ποιο είναι το αποτέλεσμα όταν δεν αναγνωρίζουμε σημαντικές δαπάνες ως εκπιπτόμενες από το φορολογητέο εισόδημα ή υπερφορολογούμε ταυτόχρονα την ακίνητη περιουσία και τα εισοδήματα των πολιτών; Δημιουργούμε στρατιές οφειλετών και μια δημοσιονομική φούσκα που άρχισε ήδη να σκάει...

Και κάπως έτσι ξαναθυμόμαστε τους Νταλάρα–Παπακωνσταντίνου να σιγοτραγουδούν «Όσα μου `χεις τάξει βάλ' τα σε μια τάξη, μη μ' αφήνεις να χαθώ...»

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

ΥΠΕΡΦΟΡΟΛΟΓΗΣΗ

ΧΡΕΟΣ

ΔΕΙΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Media

Κάνε δώρο μια συνδρομή ATHENS VOICE

A.V. Team

Τηλεόραση

10 πράγματα που μάθαμε στο Last Dance και δεν θα ξεχάσουμε ποτέ